

BAZAR

**TULEN
AIKA**

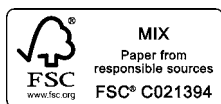
**RONNIN
BACKKA**

**TULEN
AIKA**

**TULEN
AIKA**

**RÖNN
BACKA**

BAZAR

© Christian Rönbacka ja Bazar Kustannus 2021
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-215-2

Taitto: Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Vandraren har ingenstans att gå, när han kommit fram till slutet.

NORDMAN

1. LUKU

TAMMIKUU

PASILAN POLIISIVANKILA

Lemmenjoen latvoilla, Kultahaminan sään pieksellä ja vuosien harmaannuttamalla laiturilla seisojien joukosta voollainen tutkinnanjohtaja Antti Hautalehto maastokuvioitua t-paidassaan. Vaikka oli lämmintä eikä tuullut, ainuttakaan hyttystä ei ollut laskeutunut hänen paljaille käsivarsilleen. Hän kiinnitti virveliinsä uistimen ja tarkisti, että kelan jarru oli sopivan löysällä kestääkseen isommankin taimenen iskun. Edessä kohoavan tunturin suunnasta kuului korpin rääkäisy. Antti vilkaisi äänen suuntaan, mutta korppi oli liian kaukana näyttäytyäkseen.

Ensimmäinen heitto osui Morgamjärven päässä olevan kapean poukaman keskelle, ja uistin löi joenlatvan peilityyneyden vedenpintaan renkaat. Antti antoi uistimen vajota ennen kuin alkoi kelata. Odotukset eivät olleet kovinkaan korkealla, joten hän heitteli enemmänkin omaksi huvikseen kuin saaliin takia.

Kun uistin nytkähti vähän ennen laiturin kärkeä, hän oli enemmän kuin hämmästynyt. Hän teki vastaiskun vähän myöhässä, mutta vapa taipui kuitenkin lupaavasti mutkalle. Jotain todella raskasta oli koukussa. Antti kelasi siimaa sisään henkeään pidättäen. Kelan jarru parahti, ja hän kiristi sitä pari

napsua ja jatkoi taas kelaamista. Hän uitti saalistaan lähemmäksi samalla kun perääntyi muutaman askeleen laiturilla koko ajan varoen, ettei saalis takertuisi laiturin lautoihin.

Kuin huomaamatta aurinko oli kadonnut tunturin taakse, ja maisema oli muuttunut värittömäksi. Antti nosti vavan kärkeä molemmilla käsillään. Pintaan tuli maihinnousukenkään puettu jalka, jonka ympärille oli kiedottu vettynyt pelastusliivi. Anttia puistatti, mutta hän tarttui kiinni uistimessa olevaan jalkaan ja käänsi sitä. Pintaan ilmestyi maastopukuun ja taisteluliiviin puettu mies, jonka ohimossa oli luodinreikä ja jonka mädäntyneistä kasvoista leuka oli irronnut. Hahmo liikahti ja ojensi luisia käsiään, joista roikkui ihosuikaleita.

Antti heitti virvelin käsistään ja perääntyi. Käsi hamusi vyöltä puukkoa. HänCOMPASTUI ja mätkähti laiturille istumaan. Ympärillä oli jo melkein pimeää, ja Morgamjärven vesi oli verenpunaista. Antin päälle oli valunut kylmä ja kostea, harmaa hiljaisuus. Hän katsoi järvelle, ja yksitellen pintaan alkoi nousta päitä. Ne kuuluivat miehille, joita ei enää ollut. Heidän silmänsä olivat vain monttuja kalmoittuneissa kasvoissa. Kuiskaukset alkoivat kaukaa, mutta kuuluivat selvästi. Ensimmäisen suusta, sitten siihen yhtyivät toiset. ”Antti... Antti...” Kuolleet kutsuivat häntä lipuessaan lähemmäksi. Antti yritti perääntyä, mutta laiturin viereen uistimella vedetty leuaton tarrasi hänen sääreensä kiinni, ja hän huusi.

– Antti, nyt pitäisi herätä, kookas, hieman vatsakas ja pitkäpartainen putkavahti sanoi ja säikähti itsekin hereille säpsähtävän Antin ilmettä, kun Antti pongahti sängyllään huoneen nurkkaan ja veti kätensä taakse lyöntiasentoon. – Se on Juntunen tässä. Rauhoitu.

Antilla meni hetki tajuta, missä hän oli, ja varmuuden vuoksi hän katsoi sängyltä alas. Verta ei näkynyt, ainoastaan

betoninen putkanlattia. Juuri nyt se näytti ihan mukavalta. Yleisväsynyt Juntunenkin oli paljon mukavampi kohdattava kuin puolikypsä vesiruumis.

– Painajaisia? Juntunen kysyi, kun oli varma että Antti oli hahmottanut missä oli.

– Taisin syödä jotain epäsopivaa ennen kuin menin nukkumaan, Antti sanoi.

– Kupin teetä, kaksi palaa vaaleaa leipää juustolla ja jugurtin, Juntunen vastasi. – Samaa iltapalaa mitä olet vetänyt sen sata päivää joka ilta.

– Satakahdeksan, jos tänään on loppiaisen jälkeinen torstai. Tuomiopäivä, Antti murahti.

Tänään käräjäoikeuden oli määrä antaa hänen tapaukseen tuomio. Hänelle saattoi olla kakkua tarjolla, mutta siinä ei olisi kynttilöitä eikä muutakaan valonkipinää. Hän oli loka-kuun alusta istunut alkuajat kuultavana Lemmenjoen tapah- tumista. Hänen jäljiltään kairaan oli jäänyt helikopterillinen ammattisotilaita, jotka olivat aikoneet kidnapata ja ryöstää Chenin ja Leen, kiinalaisen miljardöörin ja hänen poikansa. Antti oli ollut heille erämaassa oppaana, ja oli päättänyt tuoda heidät sieltä ehjin nahoin takaisin. Esitutkinta oli kestänyt kuukausia, ja käräjöinti siihen päälle. Porvoon ylikomisario Berglund oli virkansa puolesta hyllyttänyt hänet vähintäänkin tuomioon saakka. Tänään olisi se päivä, kun hän saisi tietää, pääsisikö hän vapaaksi vai suoraan vankilaan kulkematta lähtöruudun kautta.

– Onhan se sellainen toivoa täynnä oleva torstai, Juntunen sanoi. – Siellä odottavat juristisi ja tutkinnanjohtaja.

– Aha, Antti vastasi ja tajusi haisevansa ihan kunnolla hielle.
– Ei sulla olisi kahvia, että herään kunnolla tuomiolle? Pesen naamani ja käyn kusella ainakin ennen kuin menen ihmisiin.

– Käyn hakemassa, Juntunen hymyili. – Katson sun kaamoista puhtaan paidankin.

– Kiitos, Antti sanoi, mutta oviaukko oli jo tyhjä. Juntunen ei ollut enää pitkään aikaan pitänyt Antin sellin ovea kiinni aamutoimien aikana, ja oli saanut siitä jo esimieheltään huu-dotkin. Antti huuhtoi kasvonsa betoniseen käsipesualtaaseen hitaasti valuvassa vedessä. Peili olisi ollut luksusta, mutta sen sai lainaan vain parran ajamista varten, ja sen touhun hän oli jättänyt jo aikoja sitten.

Hopeanharmaasta jeepestä puski ranteenpaksuinen pakokaasupilvi, joka sekoittui kirpeään pakkassäänän puksuttaessaan Pasilan poliisiaseman pääoven edessä poliisiautoille varatulla paikalla. Antin pitkäaikainen ystävä, lohjalainen pankinjohtaja Lars Kantonen vilkaisi puhelintaan varmistaakseen, että oli oikeassa paikassa oikeaan aikaan. Antin olisi pitänyt ilmestyä jo vartti sitten. Pääovista tullut poliisipartio katsoi jeeppiä pitkään, ja toinen poliiseista käveli rappuset alas. Pipo kulmakarvojen tasalle vedettynä poliisi näytti Larsille, että hän avaisi ikkunan. Lars hymyili ja painoi sähköikkunan nappulaa.

– Kuinka voin olla avuksi? hän kysyi.

– Sä oot poliisiautopaikalla, ja auto on vissiin ollut tyhjäkäynnillä jo tovin. Että jos siirtäisit.

– En mä taida siirtää, Lars hymyili edelleen.

– Ai et vai? Poliisi otti Larsin haasteen vastaan ja ryhdistäytyi.

– Tämä on erikoiskuljetus, Lars jatkoi juuri kun toinen poliisi tuli työkaverinsa tueksi.

– Sulla ei ole noita erikoiskuljetuksen merkkejä, poliisi totesi. – Jospa kaivat ajokortin ja rekisteriotteen esiin.

– Sä et kysynyt multa mikä erikoiskuljetus, Lars sanoi eikä tehnyt elettäkään totellakseen.

– No mikä erikoiskuljetus se herralla nyt sitten on?

– Odotan Hautalehtoa, Lars vastasi. – Se pääsee kohta ulos tuolta säilöstä ja sillä on vain kesävehkeet yllään, joten todellakin pidän auton lämpimänä ja otan sen pääovella vastaan. Vai mitä olet itse mieltä?

– Hautalehtoko pääsee tänään ulos? poliisi varmisti, ja Lars nyökkäsi.

– Siinä tapauksessa asia on kunnossa. Poliisi veti käden piponreunaan lippaan ja lähti kävelemään alempana odottavalle maijalleen.

Lars sulki ikkunan, ja samassa hän näki ankarasti laihtuneen Antin kävelevän ovesta ulos farkuissa ja t-paidan ylle kiskotussa pikkutakissa. Loput omaisuudesta oli Alepan kassissa. Tuuhea parta oli epäsiisti, ja Antti näytti pöllämystyneeltä. Lars nousi ulos ja kiersi avaamaan oven. Antti nousi kyytiin tervehtimättä, ja Lars löi oven kiinni.

– Tervetuloa siviiliin, Lars sanoi, kun oli päässyt ratin taakse.

– Kiitos kun tulit hakemaan, Antti vastasi. – Ei taida olla oikein muitakaan, joita olisin voinut vaivata.

– Ei kestä. Mitä haluat tehdä?

– Mä haluan keilaamaan.

– Täh? Lars kääntyi katsomaan.

– No ei kun haluan jonnekin missä on kebabia, kaljaa ja makkaraa. Vaatteitakin pitäisi ostaa. Täällähän on pakkastakin.

– Mennään Triplaan, Lars sanoi. – Ollaan siellä muutama minuutissa.

– Käy. Toitko minun pikkumustan? Antti varmisti.

– Toin. Lars otti aurinkolipasta mustan luottokortin ja ojensi Antille. Sen oli Antille antanut miljardööri Chen, joka tajusi että Antti oli häntä ja hänen poikaansa pelastaessaan

suurella todennäköisyydellä uhrannut myös uransa. Ennen kiinniottoaan lokakuussa Antti oli lähettänyt kortin Larsille säilöön.

– Paljonkohan tuossa on limiitti? Lars kysyi puoliviattomasti. He lähtivät liikkeelle.

– Veikkaan, että enemmän kuin koskaan ehdin tai kehtaan käyttää, Antti sanoi. – Chenille oli rahnanpaskaa päässyt kertymään, enkä voinut tästä oikein kieltäytyäkään.

– Luottorajana oma moraali ja duubiot, Lars muotoili koheteliaasti. – Mitä sitten kun ollaan sinut syötetty ja vaatetettu? Onko sinulla suunnitelmia, menetkö takaisin Porvooseen?

– Suunnitelmia? Antti naurahti. – Sanoin itseni irti virastani, kun ylikomisario kävi ilmoittamassa virasta pidättämisestä. Rakas Leenahan panetti itseään seminaarimatalla silloin kun minua yritettiin tappaa Lemmenjoella, joten kotileikit loppuivat siihen minun osaltani. Oliko muita kysymyksiä?

– On se minulta kyselty sinun perääsi, Lars sanoi varovasti.

– Niin varmaankin. Mitäs olet vastannut?

– Etten tiedä sinusta muuta kuin että olet posessa. Mikä pitikin paikkansa, kunnes soitit että saa tulla hakemaan.

– Hyvä. Jatka samaa rataa.

– Et meinaa olla yhteydessä siihen?

– En. Taidan vetää ämpärin päähän ja paeta vuorille.

– Missä meinaat asua?

– En ole ajatellut. Antti vaikeni hetkeksi. – Tuolla kopissa tulee joko hulluksi tai vähintään vainoharhaiseksi. Ei ole täysijärkisen paikka se. Saan tästä keikasta ihan kelpo koppikorvaukset, eikä muutenkaan ole rahaa mennyt juuri mihinkään, joten taidan lähteä etsimään itseäni.

– Ämpäri päässä? Lars virnisti.

– Juuri niin.

– No, aloitetaan nyt kuitenkin sillä kaljalla ja kebabilla, Lars sanoi ajaessaan Triplan parkkihalliin. – Sitten verhotaan sinun tomumajasi ja mennään ämpärikauppaan. Ensin Dressmanni ja sitten Tokmanni.

2. LUKU

HUHTIKUU

NUUKSIO

NuukSION kansallispuiston koilliskulmaan, kävelyreittien ulkopuolella olevan pienen lammen rantaan oli ajettu tummanvihreä Land Rover Defender. Auto näytti vanhalta ja kulmikkaalta, ja tuulilasi oli yöpakkasen jäljiltä huurussa. Lammen pintaa viisti telkkä kirkaassa mustavalkoisessa kevätpuvussaan, välillä venyttäen kaulaa siltä varalta, että jostain ilmaantuisi soidinkaveri tai kilpakosija.

Viereisestä männystä putosi auton kattoon käpy ja katkaisi sisältä kuuluneen kuorsauksen. Antti havahtui tavaratilaan levitetyn patjan päältä makuupussistaan ja kuunteli vielä unesta sekavana ympäristöään. Kun toinen käpy napsahti konepellille, hän tajusi mihin oli herännyt ja survoi itsensä takaisin makuupussin sisään.

Unessaan, vielä hetki sitten, Antti oli nukkunut lusikassa entisen puolisonsa Leenan kanssa, tuntenut hänen lämpönsä ja ollut onnellinen. Nyt synkät ajatukset palasivat hänen mieleensä. Hän ei ollut pitänyt minkäänlaista yhteyttä Leenaan päästyään tammikuussa tutkintavankeudesta vapaalle. Itse asiassa hän ei ollut osannut ottaa yhteyttä keneenkään ja oli käytännössä kadonnut kaikilta muilta paitsi Larsilta, ja muutama viikkoon hekään eivät olleet olleet yhteydessä. Hän

oli hankkinut uuden puhelimen ja siihen prepaid-liittymän, jota ei ollut ilmoittanut kenellekään. Ahdistuksen ollessa kovimmillaan hän ei halunnut saada yhtään lohtupuhelua eikä kuulla yhtään mitä sulle kuuluu -mussutusta.

Media olisi mielellään ottanut oman osansa siitä tapahtumaketjusta, jota KRP:n tutkijat kutsuivat Antin selän takana toiseksi Lapin sodaksi. Lemmenjoen erämaassa kuolleiden palkkasotilaiden ruumiit olivat yhtä lukuun ottamatta jääneet tunnistamattomiksi. Se yksi oli saatu hengissä tuomiolle. Koska kairaan kuolleet palkkasotilaat eivät olleet kirjoissa eivätkä kansissa, sukulaiset eivät nousseet puolustamaan heidän etuaan ja vaatimaan Antilta korvauksia. Jos sukulaisia ylipäätään oli, he tuskin tiesivät missä nämä elämäntapaotilaat operoivat ja minne kuolivat. Ehkä juuri se oli pelastanut hänet tuomiolta. Lisäksi ja Antin onneksi kiinalaismiljardööri Chen ja hänen poikansa Lee oli saatu videon välityksellä antamaan lausuntonsa. Käräjäoikeus oli päätöksessään todennut tapahtumien liikkuneen hätävarjelun ja hätävarjelun liioittelun puitteissa. Vapauttava päätös oli ollut suunnaton helppous, koska lopputulos olisi voinut olla mikä tahansa.

Porvoon poliisilaitos oli maksanut Antille puolta palkkaa tutkintavankeuden ajalta siihen saakka, kunnes hän sanoi itsensä irti. Chenin antamaa mustaa luottokorttia hän oli käyttänyt mielestään maltillisesti, mitä nyt välillä oli hankkinut sillä parempaa viskiä vitutukseen ja ohuita kuubalaisia sika-reita riekaleisiin hermoihin. Muutaman arvokellon hän oli hankkinut eläkekassansa. Hänellä ei ollut edelleenkään käsitystä, paljonko kortilla oli katetta, mutta joka kerta se oli toiminut.

Porvooseen palaaminen ei tuntunut hyvältä. Antti ei halunnut vahingossakaan törmätä Leenaan. Leenan menetyksellä

kirpaissut häntä kaikkein syvimmältä. Päivät kuluivat harmaina ja matelivat hitaina kuin hautaansa kaivava vanhus. Lopulta Antti oli vuokrannut itselleen tilapäisasunnon, jonne oli hankkinut vain välttämättömät tavarat. Korona oli pitänyt huolen, ettei hänen tarvinnut mennä edes salille, ulkomaille matkustamisesta puhumattakaan. Ainoa hänen säännöllinen tapaamisensa oli valtion kustantama viikoittainen terapia-istunto.

Muutaman viikon mökkihöperöinti pienessä vuokrahuoneessa oli ajanut hänet etsimään jotain muuta ratkaisua. Jonkin aikaa hän oli harkinnut matkailuauton hankkimista, muttei kuitenkaan löytänyt mieluisaa. Kunnes Tuusulassa Sulan autokaupoilla pyöriessään hän oli nähnyt tummanvihreän Defenderin siedettävän tuntuinen hintalappu lasissaan. Koko katon kokoiselle telineelle mahtui telttasauna, ja autolla pääsi käytännössä minne tahansa, missä ei ollut puita edessä. Jos Defender kelpasi Englannin kuningattarelle, kelpaisi se hänellekin. Niin Antista tuli dieselinhajuisen, viraton ja akaton kulkija, joka pystytti leirinsä milloin mihinkin ja viipyi kussakin paikassa niin kauan kuin hyvältä tuntui. Ainaikin silloin kun auto ei ollut korjattavana.

Kurjuus alkoi pikkuhiljaa rakoilla, ja luonto palautti hänen elämänhaluaan päivä päivältä. Vaikka omien ajatusten kanssa oli vaikea olla, pitkät lumikenkävälyt luonnon rauhassa olivat parasta sielunhoitoa ja saivat telttasaunan tuntumaan verrattoman hyvältä. Vielä kun muutaman viikon tai kuukauden jaksaisi pinnistellä, uskaltaisi ehkä jo varovasti alkaa katsella tulevaisuuteen.

Pari päivää sitten hän oli jälleen saanut autonsa huollosta, päättänyt olla lähtemättä kovin kauas ja pystyttänyt leirinsä tänne. Iltasella saunottuaan ja käytyään uimassa juuri jäät

jättäneessä lammessa hän oli köynnyt auton perälle makuupussiinsa nukkumaan.

Kolmannen kävyn kopsahtaessa kattoon Antti luovutti. Nukkumisesta ei tulisi enää mitään. Unen antama hetken onni oli karissut, ja jäljellä oli vain kusiötä ja orastava päänsärky. Hän veti makuupussin vetoketjun auki ja avasi Defenderin takaoven. Yön aikana vastaranta oli jäänyt, mutta pieni tuulenvire oli onneksi pitänyt hänen puoleisensa rannan sulana.

Pulahdus hyiseen veteen sai hänen verensä kiertämään, ja ennen kaikkea se soi pienen hetken, jolloin aivot eivät jauhaaneet mitään ylimääräistä. Vähän aikaa Antti lämmitteli nuotion äärellä ja puki sitten ylleen puhtaat alusvaatteet, farkut, hupparin ja neuleen sekä sinivalkoiset villasukat, joiden vartta kiersi helavyökuvio. Alumiinipakissa nuotion yllä lämpeni kahvivesi.

Antti kantoi telttasaunan pienen kiukaan tuhkat ulos ja purki saunansa. Kun sauna oli pakattu auton kyytiin, hän kaivoi repusta paketin Atrian Hiillos-makkaraa, vuoli Korpi-soturillaan makkaratikun ja istahti hiilloksen ääreen käristämään aamupalaa. Makkara oli kulkijan eväs parhaasta päästä, ja ensimmäisen pötkön saattoi nakata poskeen pahimpaan nälkään jo samalla kun viritti tulia. Hän oli syönyt metritolkulla makkaraa retkillään, mutta ei ollut vielä kyllästynyt sen makuun.

Aurinko nousi puidenlatvojen yläpuolelle ja alkoi vähitellen lämmittää. Antti istui retkijakkaralla kuksallinen aamukahvia toisessa kourassaan ja tarkkaili puolella silmällään valmistuvia makkaroita tikun nokassa. Hän kuuli, kuinka jossain kauempana teeret alkoivat ensin yksitellen, sitten kuorossa povata kevättä. Antti joi kuksansa tyhjäksi ja laitto sen

maahan nuotion viereen. Sitten hän kaivoi puhelimensa esiin ja luki uutisotsikot.

Maailman tapahtumat tuntuivat kaukaisilta, eikä hän jaksanut klikata auki suurinta osaa otsikoista. Yksi keltamusta otsikko kertoi vielä tunnistamattoman, ulkomaalaistaustaisen nuoren miehen löytyneen niskaan ammuttuna Hakunilasta. Sen Antti avasi ja luki ainakin entisestä ammatillisesta kiinnostuksesta. Uutinen oli kuin kopio kolme viikkoa sitten tapahtuneesta teloitustyyliin tehdystä murhasta, kun irakilaismies, jolla oli rankkaa rikollistaustaa ja jonka oli onnistunut yli vuoden pakoilla poliisia ja välttää käännättämisensä, oli ammuttu kadulle. Silloin paikalta oli nähty pakenevan moposkooteri, joka oli kadonnut kauan ennen kuin poliisi oli ehtinyt paikalle. Skootteri oli löytynyt myöhemmin hylättynä ja poltettuna. Tämä ensimmäinen murha oli ilmeisesti aiheuttanut muutaman spontaanin autonpolton lähiöissä jonkinlaisena vastareaktionä. Epäselväksi oli jäänyt, oliko tuhopoltot suunnattu kustoksi vastapuoleksi epäillyn jengin hallinnassa oleville ajoneuvoille, vai olivatko ne enemmänkin sattumanvaraisia mielenilmaisuja. Selvää kuitenkin oli, että poliisilla olisi kohta kädet täynnä töitä, jos kierre jatkuisi. Antti napautti uutisen kiinni ja sujautti puhelimen taskuunsa. Samalla tuntui myös ulkomaailma sujahtavan jonnekin taskunpohjalle, ja hän keskittyi heräilevään aamuun ja aamupalansa grillaamiseen.

Antin vanhan tullimiestuttavan Kalle Mäntän perinne-reseptin mukaan grillimakkara oli valmis, kun se oli kolmesti pudonnut tikusta hiillockseen, kahdesti polttanut sormet ja kerran kitalaen. Ihan niin kypsiä Antti ei makkaroistaan halunnut. Kun niiden kuori oli poksautanut halki ja ne olivat tirauttaneet herkullisen tuoksuiset rasvapisarat hehkuvien hiilien päälle, hän asetti ne viereensä kivelle jäähtymään.

Juotuaan toisen kuksallisen kahvia hän söi jäähtyneet makkarat ja katseli tyytyväisenä koreaa telkkäurosta, joka yksikseen kylmäharjoitteli soidinmenojaan lammen toisessa päässä venytellen kaulaansa ja röyhistäen rintaansa mielikuvitustyyttöystävälleen. Ajatukset palasivat taas Leenaan, ja Antti joutui myöntämään sen tosiasian, että tänään vanha suola jannotti tavallista enemmän. Syystä, jota hän ei osannut itselleen perustella, hän päätti lähteä Porvooseen.

TULEN JA LEVOTTOMUUDEN AIKA

Pääkaupunkiseudun yli on pyyhkäissyt ennennäkemätön väkivallan aalto. Nuoria maahanmuuttajamiehiä on surmattu ampumalla, ja tilanne alkaa muistuttaa suurkaupunkien jengisotaa. Keskusrikospoliisi käynnistää tilanteen pahenemisen estämiseksi Lähiörauha-työryhmän, ja sille tarvitaan sopiva vetäjä.

Antti Hautalehto päättää tarttua tilaisuuteen, sillä rankan ruskareissun jälkeen hän on irtisanoutunut virastaan ja hakee uutta suuntaa. Työryhmän asiantuntijaksi saapuu Göteborgin keskusrikospoliisista 27-vuotias suomalais-irakilainen Henna Björk. Hän on perehtynyt jengiväkivaltaan ja tottunut koviin otteisiin. Björk on pätevä, mutta myös äärimmäisen motivoitunut tulemaan Suomeen syistä, joista Hautalehdolla ei ole aavistustakaan.

Yhdeksännessä Antti Hautalehto -dekkarissa roihahtavat pelon, vihan ja koston liekit, jotka korventavat ihmismielen hiilenmustaksi.

ISBN 978-952-376-215-2

84.2

www.bazarkustannus.fi

BAZAR